

[Askjær Jørgensen]

Jeg mener, det er rigtigt, når Steffen Møller siger, at det står meget alvorligt til, og derfor er jeg meget enig med socialministeren i, at det socialpolitiske i allerhøjeste grad hænger sammen med den økonomiske situation. Derfor havde vi håbet lidt på, at den nye socialminister måske kunne have bragt en inspiration med ind i regeringen til, at man fulgte en lidt anden linje på det økonomiske område. Selv om vi selvfølgelig er klar over, at det ikke er det job, den nye minister har påtaget sig, kunne det dog være, at der kom lidt inspiration, men dér er vi åbenbart blevet lidt skuffede.

Vi håber, at partierne i øvrigt i eftermiddag vil følge det op, som jeg har forsøgt på, nemlig at få slået fast, hvordan vi skal prioritere situationen: om det er vigtigere at afskaffe ungdomsarbejdsløsheden end at få bragt orden på de andre områder, f. eks. på særforsorgsområdet og på en masse andre områder. Hvordan mener man at man skal gribe det an? Jeg er spændt på at høre, om socialdemokratiets ordfører på dette område vil påstå, at vi har disponibel kapital til at gøre alt det, vi bør gøre.

Inge Fischer Møller (S):

I forlængelse af socialministerens bemærkninger føler også jeg trang til at afvise påstanden om, at der på det socialpolitiske område hersker en kaotisk situation. Påstanden mangler underbyggelse ikke alene i det materiale, hr. Askjær Jørgensen har været så venlig at uddele til os, men også i det, der er sagt her fra talerstolen i dag.

Som tidligere aktiv socialarbejder vil jeg dog ikke afvise, at det kan være svært at behandle alle borgere tilfredsstillende.

Der er blevet sagt så meget om bistandsloven, og det er rigtigt, at den er blevet vedtaget under andre økonomiske og samfundsmæssige forudsætninger end dem, vi har i dag. Men når det er sagt, skal det også nævnes, at bistandsloven blev ændret, da vi indførte socialindkomsten. Det har været nødvendigt for at sikre, at de sociale ydelser udbetales til de mennesker, der reelt har brug for hjælpen.

De kriterier, der gælder for at udbetale hjælp efter bistandsloven og socialindkomsten, er fuldt forsvarlige efter socialdemokratiets opfattelse. Man kan selvfølgelig godt

spørge sig selv, om socialindkomsten virker efter hensigten; det mener vi i socialdemokratiet at den gør. Men jeg vil bede hr. Askjær Jørgensen om at huske, at socialdemokratiet har givet den klare melding, at hvis socialindkomsten på enkelte områder ikke virker efter hensigten, vil vi ændre den; men en forudsætning er dog, at det kan dokumenteres.

Når det er sagt, skal det også tilføjes, at vi ikke er færdige med at arbejde med socialindkomsten; vi afventer fortsat det udvalgsarbejde, der skal komme fra Thorkil Kristensen-udvalget.

I det skriftlige materiale, hr. Askjær Jørgensen har været så venlig at give os, er der nogle forskellige argumenter, og jeg vil drage nogle af dem frem her. Det er tåbeligt at komme med argumenter i retning af, at socialindkomsten skulle være inspireret af et misundelseskompleks hos nogle partier og hos nogle af de borgere, der er meningsdannende i vort samfund. Hr. Askjær Jørgensen og hans parti ved udmærket godt, at fundamentet for at sikre en realistisk og retfærdig socialpolitik er, at vi har instrumenter, der sikrer, at vi fordeler de sociale ydelser til borgere, der også reelt har brug for hjælpen.

I en tid med økonomisk nedgang, med mange arbejdsløse, og hvor vi må regne med, at mange flere får brug for at få hjælp fra det offentlige, må det være folketingets pligt at rette socialpolitikken til på en sådan måde, at den er i overensstemmelse med de krav, der stilles, og det har vi gjort.

Når det drejer sig om de eksempler, der drages frem om vold, vil jeg for en sikkerheds skyld endnu en gang støtte det, som socialministeren har sagt, nemlig at vi i socialdemokratiet også har meget stor sympati for volds ofre og fortsat vil gøre alt for at hjælpe dem. Men det hører ikke ind under vores sociallovgivning, og vi har særlige regler, der kan hjælpe bedre end den socialpolitiske lovgivning.

Hvis vi følger hr. Askjær Jørgensens forslag, vil vi netop komme i den situation, at vi bringer kaos ind på det sociale område. Det vil nemlig ske, hvis vi deler borgerne op på en sådan måde, at vi siger, at de, der er 110 pct. uden skyld i det, der er sket, skal have mere hjælp, og de, der er 105 pct. uden skyld i det, der er sket, skal have lidt mindre hjælp. Vil det ikke føre med sig, at vi får bu-